

Budapest, 2012. szeptember 1.

MARIA VOCE BESZÉDE

Kedves fiatalok!

Milyen megható innen a színpadról látni benneteket! Ahogy nézlek titeket - ezt a tengernyi fiataalt - tudom, hogy vártok tőlem egy gondolatot, egy üzenetet. Várjátok, hogy rátok bizzak valamit.

Először is azt szeretném mondani: **KÖSZÖNÖM!**

Köszönöm, hogy elfogadtátok a meghívást, hogy eljöttetek a föld minden sarkából ide, Budapestre, hogy együtt építsük a testvériség és a béke hídjait!

Köszönöm, hogy szembenéztetek a kényelmetlenségekkel és áldozatokat hoztatok, hogy tanúságot tegyetek magatok és mindenki előtt arról, hogy egy igazán értékes célért a fiatalok képesek teljesen odaadni önmagukat.

De ki vagyok én, hogy mondjak nektek valamit?

Nem is lenne bátorságom megszólalni, ha nem érezném úgy, hogy az egyetemes testvériség nagy ideálja nevében beszélhetek nektek. Olyan fiatal koromtól élek ezért, mint amilyenek ti vagytok, és most – ősz hajjal – még élőbbnek, még erősebbnek és ösztönzőbbnek tartom, mint valaha.

Ahogy a világ különböző részeire utaztam, megismertem korábbi és mai fiatalokat, láttam a társadalmi feltételek változásait ott, ahol élnek. Láttam, hogy nagyon sok bizonyosság megsemmisül; láttam, hogy szenvednek a munkanélküliség miatt, és hogy nem tudnak elég időt és teret szentelni a találkozásoknak, csak a diszkók üres zaja marad vagy az örült sebességű motorozás. És rohamosan fejlődik, folytonosan változik minden, olyannyira, hogy szinte lehetetlen biztos fogódzót találni, vagy egy olyan lépcsőfokra fellépni, mely nem inog. Egy olyan nemzedéket láttam felnőni, amely teli van bizonytalansággal és félelemmel. Félelem a hiú ábrándoktól, a csalódottságtól, attól, hogy ha valamit adnak önmagukból, ott maradnak majd üres kézzel; félelem a magánytól annak ellenére, hogy tömegben élnek.

Ugyanakkor sok olyan fiatallal is találkoztam - közületek is sokakkal -, akik mindezek ellenére tudják, hogy az egységesebb világ építéséhez először személyes változásokra, aztán pedig radikális választásokra van szükség. És ők megtették. Ezek a fiatalok már felfedezték, hogy testvérei egymásnak közel állnak egymáshoz, és közösséget vállalnak egymással. Igazi baráti kapcsolatokat szőnek különbözőségük, másságuk ellenére - sőt, talán éppen annak köszönhetően. Mindennapi gesztusaikkal átalakítják maguk körül a légkört. Megoldást találnak a nehéz helyzetekre ott, ahol élnek. Felelősségteljesek, érlelődnek és növekednek azáltal is, hogy nap mint nap vállalják kimondott „nem” és „igen” válaszaikat.

Ma ez a nemzedék ragadja el a szívemet, és én szeretném nekik a kezemet nyújtani; segíteni, hogy a magasba emelje a tekintetét.

Igen, mindnyájatoknak azt mondom: **tekintsetek a magasba!** A távolba tekintsetek, és ott megtaláljátok a biztos kapaszkodót. Tekintsetek a Szeretet Istenre! Ő az egyedüli, aki nem okoz nektek csalódást. Az örömben és a fájdalomokban csak Ő képes szilárddá tenni az életeteket. Jöhetnek viszontagságok, de egyetlen karcólást sem okoznak azoknak, akik Istent választották, Vele akarnak lenni, az Ő oldalán állni. Álljatok az Ő oldalára, próbáljátok az Ő szemével látni a dolgokat és a világot, és új hidak szilárd tartóoszlopai lesztek, melyeken biztosan, boldogan járhattok és sokan fognak követni benneteket!

Aztán azt is mondom: **ne féljete!** Legyetek önmagatok, és köteleződjetek el a társadalomban, ahol a nagyoknak és kicsiknek rendelkezésére bocsájtjátok magatokat, a szakértelmeiteket, az adottságaitokat. A ti hozzájárulásotok egyedülálló, megismételhetetlen, és más, mint a felnőtteké.

Én, mi, az előttek járó nemzedék, bizalommal tekintünk rátok amiatt, amik vagytok és amiatt, amit tesztek. Ugyanez a bizalom legyen meg bennetek is irántunk.

A bennünket körülvevő világ problémái nekünk megoldásra váró szükségleteket, helyzeteket jelentenek, amelyek az igazságosságot, az igazat, a szeretetet követelik. Azokban az ideálokban keressetek minden választ, amelyeket ma megosztottatok egymással és abban az erőben, amelyet ma megtapasztaltatok. Ajánljátok fel mindezt nagylelkűen! Kezdjétek azzal, hogy az itt elindított nagy és szép projektek megvalósításáért - melyek miatt nagyon elégedett vagyok - készek vagytok minden erőfeszítésre.

Most arra vagytok meghívva, hogy valami határtalan dologra tegyétek fel az életeket, és így valami örök érvényűt hagyjatok magatok után.

Ezért **azonnal a tettek mezejére kell lépni**, neki kell lendülni, várakozás és megállás nélkül.

A Genfest a maga szépsége és nagysága ellenére kevésnek mutatkozhat az emberiség szükségleteivel szemben. Mit jelent 12.000 fiatal a világ mintegy kétmilliárd fiataljához képest?! (Persze, ti is sok-sok társatokat képviselitek!) Mégis, ha az itt jelenlévők szíve megváltozik, a világ is változni kezd. A szívünk pedig akkor változik meg, ha hagyjuk, hogy átjárjon bennünket az az egyetlen érték, amit az egész világon minden fiatal a legfontosabbnak ismer el: a szeretet. Kezdjétek el konkrétan szeretni!

Az első lépés nem a nagy tetteké, hanem a kis szeretet cselekedeteké, melyek naggyá teszik az életet, van erejük, hogy hatással legyenek a társadalomra és így megváltoztassák a világot. Nem kell attól félnünk, hogy ki tudja, mit kell tennünk, egyszerűen legyünk közel azokhoz, akik körülöttünk élnek. Ez azt jelenti, hogy szeretjük a boltban a pénztárost, odafigyelünk a szegényre, aki kér tőlünk valamit, megtanulunk szeretetből megágyazni a szobatársunknak vagy elmosogatunk azok iránti szeretetből, akik majd utánunk étkeznek.

Ne hagyjátok, hogy a ma felépített hidak leomoljanak!

Az első hidat magatok között építettétek. Felléptetek rá, és természetesen nem szeretnétek lelépni róla. Együtt építettétek az egyesült világ egy darabját, és most mindannyian magatokkal vizitek ennek a tapasztalatnak az erejét; azok is, akik már korábban is részt vettek benne és azok is, akik csak ma kerültek kapcsolatba vele. Most valami újról van szó!

Így ebből a Sportarénából a szeretet hatalmas áradata indulhat el.

Maximilián Kolbe – a szeretet nagy tanúságtevője, aki a koncentrációs táborban az egyik börtöntársa helyett adta az életét – azt mondta: „csak a szeretet kreatív!”.

Chiarától pedig ma is hallottuk, hogy „a világnak lelki többletre van szüksége, **több szeretetre** van szüksége. Ezt kell vinnünk a világba”.

Bátorság tehát! Fogjunk össze mindannyian ebben a csodálatos kalandban!